

4. LUKU

PAKANAIN AJAT

Mitä pakanain ajoilla tarkoitetaan – Niiden alku – Niiden pituus – Niiden loppuminen vuonna 1914 – Näihin liittyviä tapahtumia – Näihin liittyviä tapahtumia – Kirjaimellinen ja vertauskuvauksellinen aika – Ihmeellinen esikuva – Nykyisiä merkkejä – Jumalan valtakunta kukistaa pakanain hallituksen – Siksi on edellinen perustettu ennen kuin jälkimmäinen loppuu – Ennen vuotta 1914 – Syyt miksi pakanain hallitus vastustaa sitä – Miten ja miksi kaikki lopulta ilolla ottavat sen vastaan – "Kaikkien kansojen toivo" tulee

[Koska tässä luvussa käsitelty aihe on hyvin läheisessä yhteydessä aiheen kanssa ensimmäisen osan 13. luvussa, lukijalle on suureksi avuksi käydä uudelleen läpi mainittu luku ennen kuin hän alkaa tämän luvun.]

"JERUSALEM on oleva pakanain tallattavana, kunnes pakanain ajat täyttyvät." – Luuk. 21:24

Sanontaa "pakanain ajat" Herramme käytti siitä väliajasta maan historiassa, joka on Jumalan esikuvallisen valtakunnan, Israelin valtakunnan, poisottamisen (Hes. 21:25-27) ja sen vastakuvallisen Jumalan totisen valtakunnan alkamisen ja pystyttämisen välillä, kun Kristus tulee kirkastettavaksi pyhissänsä ja kaikkien niiden ihailtavaksi, jotka uskovat sinä päivänä.

Tällä väliajalla pitäisivät pakanalliset hallitukset valtiutta maan päällä; ja Israel, sekä lihallinen että hengellinen, on ollut ja tulee olemaan näille valloille alamainen, kunnes niiden aika on päättynyt. Vaikka Jumala ei ole hyväksynyt tai määrännyt näitä hallituksia, hän antaa kuitenkin niiden hallita. Toisin sanoen, hän on erityisiä tarkoituksia varten sallinut heidän valtaansa määrätyn ajan.

Maan herraus annettiin alunperin Aadamille, jotta hän asuttaisi sen sekä omistaisi ja hallitsisi sitä vanhurskaudessa. (1 Moos. 1:28) Adam ei pystynyt tähän, ja synnin kautta menetetty herraus otettiin häneltä pois. Sen jälkeen sallittiin enkelien hallita. Mutta sen sijaan, että olisivat kohottaneet langennutta sukua, tapahtuikin, että "muutammat eivät säilyttäneet valta-asemaansa", vaan lankesivat syntiin. Vedenpaisumisen jälkeen ilmoitti Jumala Aabrahamille aikomuksensa tuoda tarvittava apu syntiselle, kuolevalle suvulle hänen jälkeläistensä kautta herättämällä heidän keskuudessaan suuren lunastajan, hallitsijan ja opettajan sanoen, "Sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki maan sukukunnat."

Tämä oli aikaisin viittaus kansallisesta yleisvallasta maailmassa. Ja tullen Jumalalta tämä viittaus sisälsi tuon hallitsijan erityisen soveliaisuuden ja aivan ominaisen etevyyden kaikkien muiden yli. Siksi olisi koko ihmiskunnalle hyödyllistä kuulua sellaisen hallitsijan alle. Kieltämättä tämä lupaus Aabrahamille täytti hänen jälkeensä tulevien israelilaisien sydämet ja mielet, ja tunnettiin hyvin heidän heimolaistensakin mooabilaisten ja edomilaisten keskuudessa. On luultavaa, että muut kansat tulisivat tuntemaan sellaisen kansallistoivon, ja niin ollen emme voi epäillä, että ylpeys herättäisi heissä halun tulla tuoksi etevimmäksi kansaksi ja pitää hallussaan yleisvaltaa, koska hekin pitäisivät itseään joka suhteessa yhtä kykenevinä ja soveliaina hallitsemaan ja opettamaan ja siten siunaamaan kansoja kuin joku Aabrahamin jälkeläisistä.

Israelin toivo saavuttaa maailmanvalta ei kansojen toivon ja tahdon perustuksella vaan Jumalan tahdon ja mielen ja hänen heidän hyväkseen ilmoitetun valtansa perustuksella, näytti levinneen muihinkin kansoihin. Joka tapauksessa huomaamme, että nuo pakanalliset kuninkaats ja kansat ottivat vastaan valtansa suosionosoituksina niiltä jumalilta, joita he palvelivat. Ja sama ajatus huomataan vieläkin jokaisessa pienimmässä hallitsijassa ja ruhtinaassa yhtä hyvin kuin mahtavimmissa kuninkaissa ja keisareissa. Vaikka kuinkakin heikkoja sielun ja ruumiin puolesta, vaikka kuinkakin paheellisia ja kelvottomia hallitsemaan niin itseään kuin toisiakin, vallitsee heitä melkein mielettömässä määrin se ajatus, että Jumala erityisesti on valinnut heidät ja heidän perheensä hallitsemaan ja "SIUNAAMAAN" (?) koko maata. Tätä oppia, jonka kansan suuret joukot ovat omaksuneet, toimitetaan mitaleissa, rahoissa ja valtiopapereissa sanoilla: "Jumalan armosta – kuningas."

Siten Israelin odottaessa ja toivoessa luvattua herrautta maan yli ja monta kertaa luulivat olevansa hyvin lähellä toivonsa toteutumista, erityisesti Daavid ja Salomon kuninkaiden aikana, tuli yleismaailmallisen vallan halu yleiseksi toisissa kansoissa. Aikoessaan ottaa pois kruunun Israelilta, kunnes lupauksen oikea siemen ottaisi vallan, Jumala päätti antaa pakanallisten valtakuntien ottaa hallitusvallan ja tehdä kokeita maailman hallitsemisessa, jotta maailma myös oppisi huomaamaan turhuuden omissa itsehallitusponnistuksissaan niin kauan kun se on nykyisessä syntisessä tilassaan. Niin kuin hän oli antanut Aadamin menetetyn herruuden enkeleille osoittaaksensa heidän kelvottomuutensa hallitsemaan ja siunaamaan maailmaa, hän jätti nyt tämän herruuden pakanoille antaaksensa heidän koettaa eri tapojaan ilman hänen puuttumistaan. Näitä erilaisia kokeiluja Jumala sallii arvokkaina ja tarpeellisina opetuksina, jotka täyttävät välillä olevat ajat, kunnes Herran Voideltu, jolla siihen on oikeus, ottaa vallan ja täyttää kaikki hänen armolliset aikeensa.

Koska lihallinen Israel oli esikuva henkisestä Israelista, evankeliumikauden seurakunnasta, jota myös kutsutaan tässä korkeammassa merkityksessä kuninkaalliseksi papistoksi ja pyhäksi kansaksi (1 Piet. 2:9) ja joka määrätynä aikana hallitsee ja siunaa kaikkia kansoja, heidän valtakuntansa oli samalla tavalla joissakin suhteissa Kristuksen valtakunnan esikuva. Niin muodoin kuin tuli Jumalan aika jättää maailmanvalta pakanoille, oli johdonmukaista, että hän ensin ottaisi pois esikuvallisen kruunun Israelilta ja sitten lakkaisi antamasta tunnustustaan esikuvalliselle valtakunnalle. Tämän hän teki selittäen, että he olivat osoittautuneet kelvottomiksi tullakseen korotettaviksi yleisvaltaan, koska heissä siinä määrin kuin olisivat saavuttaneet kunnioitusta kansana, pääsi valtaan tapain turmelus, turhamaisuus ja epäjumalisuus. Tämä tapahtui kuningas Sidkian päivinä ja Jumalan käsky lausutaan profeetan sanoissa, "Näin sanoo Herra, Herra: Ota pois käärelakki, nosta pois kruunu! Tämä ei jää tällensä: alhainen korotetaan, korkea alennetaan. Raunioiksi, raunioiksi minä panen tämän; eikä tästä ole jäävä mitään, kunnes tulee hän, jolla on oikeus, ja minä annan sen hänelle." – Hes. 21:24-27

Tämän kruunun eli vallan kukistaminen on tapahtunut. Kruunu siirrettiin ensin Baabeliin, sen jälkeen Meedo-persialaiseen valtakuntaan, sitten Makedoniaan ja lopullisesti Roomaan. Näiden valtojen luonteen, jommoisena se historian lehdille piirretään, olemme huomanneet täydellisesti pitävän yhtä profeetallisten kertomusten kanssa,

sellaisina kuin ne kuvaavat Nebukadnessarin näyssä suuresta kuvapatsaasta ja Danielin näyssä neljästä petoeläimestä. Tämä Israelin vallan kukistettu tila jatkuisi, kunnes Kristus, Israelin ja koko maan valtaistuimen oikea perillinen, joka osti sen omalla kalliilla verellensä, ottaisi vallan. Hänen valtansa on, niin kuin olemme nähneet, maailman viides maailmanvalta, Jumalan valtakunta koko taivaan alla. Mutta erotukseksi neljästä edellisestä vallasta, jotka sallittiin määräytyiksi ajaksi ja jotka sen tähden tunnustettiin, joskaan niitä ei hyväksytty, hyväksyy ja vahvistaa Jumala tämän edustajanansa maan päällä. Se on Jumalan valtakunta, Jumalan Voidellun valtakunta. Se perustetaan vähitellen suuren hädän aikana, jolla evankeliumikausi päättyy ja jossa nykyiset hallitukset täydellisesti kukistuvat häviten suuressa sekasorrossa.

Tässä luvussa esitämme Raamatun todistuksen, että pakanain aikojen täydellinen loppu, so. heidän hallinta-aikansa täydellinen loppu saavutetaan vuonna 1914 jKr., ja että tästä ajasta alkaa epätäydellisten inhimillisten hallitusten hajaantuminen. Huomattakoon, että jos tämä näyttäytyy olevan Raamatussa varmasti todistettu tosiseikka, se todistaa:¹

Ensiksi, että silloin Jumalan valtakunta, josta Herramme opetti meitä rukoilemaan, ”Tulkoon sinun valtakuntasi”, alkaa ottaa valtansa, ja että se pian sen jälkeen perustetaan vahvasti maan päälle nykyisten hallitusten raunioille.

Toiseksi se todistaa, että hän, jonka oikeus on siten ottaa valta, on silloin läsnä maan uutena hallitsijana; eikä sitä ainoastaan, vaan se todistaa, että hän on läsnä melkoisen ajan ennen tätä päivämäärää, sillä näiden pakanallisten hallitusten kukistumisen suoranaista syynä on se, että hän särkee niitä kuin saviastioita (Ps. 2:9; Ilm. 2:27) ja pystyttää niiden sijaan oman vanhurskaan hallituksensa.

Kolmanneksi se todistaa, että jokin aika ennen täydellistä kukistumista, kirkastetaan Kristuksen, Jumalan tunnustaman seurakunnan, ”kuninkaallisen papiston”, ”Kristuksen ruumiin”, viimeinen jäsen Pään kanssa; sillä jokainen jäsen tulee hallitsemaan Kristuksen kanssa, ollen valtakunnan kanssaperillinen hänen kanssaan, ja valtakuntaa ei voida perustaa, jos yksikin jäsen puuttuu.

Neljänneksi se todistaa, että tästä ajasta alkaen Jerusalem ei kauemmin ole pakanain tallattavana, vaan se nousee vähitellen Jumalan epäsuosion tomusta ja tuhasta kunniaan, sillä pakanain ajat ovat silloin päättyneet eli täyttyneet.

Viidenneksi se todistaa, että silloin tai aikaisemmin, Israelin sokeus alkaa poistua; sillä se paatumus, joka ”osaksi on kohdannut heitä”, oli jatkuva siihen asti, kunnes täysi luku pakanoita on mennyt sisälle (Room. 11:25), eli toisin sanoen, siksi kunnes täysi luku pakanoista, jotka tulevat Kristuksen ruumiin jäseniksi eli hänen morsiamekseen, on tullut kokonaan valituksi.

Kuudenneksi se todistaa, että se suuri ahdistuksen aika, ”jollaista ei ole ollut siitä saakka, kun ihmiset rupesivat olemaan”, tulee tämän jälkeen alkamaan ja saavuttamaan huippukohtansa koko maailmaa käsittävän anarkian kautta; ja silloin ihmiset oppivat olemaan hiljaa ja tuntemaan, että Jehova on Jumala, ja että hän tulee korotettavaksi maan

¹Katso tekijän esipuhe v. 1916 tekijän ajatuksista näistä tässä mainituista seitsemästä kohdasta.

päällä (Ps. 46:11). Se asiain tila, jota vertauskuvallisella kielellä sanotaan meren raivoaviksi aalloiksi, sulavaksi maaksi, kaatuviksi vuoriksi ja palaviksi taivaiksi, häviää, ja hädän pahoin pitelemä ihmiskunta alkaa silloin antaa tunnustuksensa uusille taivaille ja uudelle maalle rauhaisine siunauksineen. Mutta Herran Voidellun ja hänen oikeudenmukaisen ja vanhurskaan hallituksen tunnistaa ensimmäisenä se Jumalan lasten joukko, joka on tullut suuren vaivan kautta — se luokka, joka merkitään m:llä ja t:llä aikakausien kartalla (katso myös 1. Osa, 12. luku); sen jälkeen, juuri sen ajan päättyessä, lihallinen Israel, ja lopulta koko maailma.

Seitsemänneksi se todistaa, että ennen tätä aikaa on Jumalan valtakunta maan päällä järjestetty voimassa, ja se lyö silloin ja musertaa pakanallisen kuvan (Dan. 2:34) tekemällä tyhjäksi näiden kuninkaiden vallan. Sen oma voima ja valta pystytetään sitä mukaa kuin se vaikutuksensa ja valtansa kautta musertaa ja hajottaa olemassa olevat vallat — maalliset ja kirkolliset — raudan ja saven.

Pakanain aikojen alkaminen, 606 eKr.

Herramme sanat ”kunnes pakanain *ajat² täyttyvät*” merkitsevät, että pakanain ajoilla täytyy olla määrätty loppuraja; sillä rajattomasta, määräämättömästä ajanjaksosta ei voitaisi sanoa, että se täytyisi. Siten pakanahallituksella oli alkunsa, se kestää *määrätyn ajan* ja päättyy määrättyä aikana.

Näiden pakanain aikojen alkaminen ilmoitetaan selvästi Raamatussa. Jos se siis samaten ilmoittaa meille pakanain vallalle määrätyn eli sallitun ajan pituuden, voimme varmuudella tietää milloin tämä valta päättyy. Raamattu ilmoittaa tämän määrätyn ajan, joka on täyttyvä, mutta se ilmoitettiin semmoisella tavalla, ettei ollut mahdollista ymmärtää sitä silloin kun se kirjoitettiin, eikä myöskään ennen kuin aika oli kulunut ja historian tapahtumat heittivät valonsa sen yli, ja silloinkin voivat ymmärtää ainoastaan ne, jotka valvoivat eivätkä olleet maallisten murheiden raskauttamia.

Raamatussa on selvä ja vahva todistus siitä, että pakanain ajat sisältävät 2520 vuoden ajanjakson, vuodesta 606 eKr. aina vuoteen 1914 jKr. Tämä pakanallisille hallituksille suotu maailmanvalta alkoi, niin kuin jo näimme, Nebukadnessarista, mutta ei silloin kun hänen hallituksensa alkoi, vaan kun Herran esikuvallinen valtakunta lakkasi ja koko maailman herraus jätettiin pakanain käsiin. Pakanain ajat alkavat juuri siitä vuodesta, jolloin Jumalan esikuvallisen valtakunnan kruunu otettiin pois sen viimeiseltä kuninkaalta Sidkialta.

Profeetan sanojen mukaan (Hes. 21:25-27) otettiin kruunu Sidkialta, ja Nebukadnessarin sotajoukot piirittivät Jerusalemin ja hajottivat sen raunioiksi ja se oli siinä tilassa 70 vuotta — ennalleenasettamiseen asti Kyyroksen ensimmäisenä vuotena. (2 Aik. 36:21-23) Vaikka Jerusalem silloin rakennettiin uudelleen ja vangit palasivat, Israelilla ei ole ollut kuningasta siitä alkaen nykyaikaan asti. Vaikka Kyyros asetti heidät ennalleen maahansa ja yksilölliseen vapauteen, he kuuluivat kansana toinen toistaan seuraavien persialaisten,

²Kreikkalainen sana, joka tässä on käännetty sanalla ”aika”, on *kairos*, ja merkitsee *määrättyä aikaa*. Se on sama sana, joka on käännetty sanalla ”aika” tai ajat seuraavissa paikoissa: Ilm. 12:14; Apt. 3:19 ja 17:26. Sana ”hetkiä”, Apt. 1:7, johtuu samasta kreikkalaisesta sanasta.

makedonialaisten ja roomalaisten alle. He olivat näiden viimeksi mainittujen ikeen alaisia Herramme ensimmäisen tulemisen aikana; Pilatus ja Herodes olivat keisarin edustajia.

Nämä tosiasiat edessämme voimme vaikeudetta löytää vuosiluvun pakanain aikojen alkamiselle, sillä Kyyroksen hallituksen ensimmäinen vuosi on hyvin selvästi määrätty — sekä maailman että uskonnon historia sattuvat erinomaisella tarkkuudella yhteen Ptolemaioksen kaanonin kanssa, jonka mukaan se on v. 536 eKr. Ja jos 536 eKr. oli se vuosi, jolloin nuo Jerusalemin autiona olemisen 70 vuotta päättyivät ja juutalaisten ennalleenasettaminen alkoi, siitä seuraa, että heidän valtakuntansa kukistettiin tarkalleen 70 vuotta ennen vuotta 536 eKr., so. 536 ynnä 70, eli 606 eKr. Tämä antaa meille vuosiluvun pakanain aikojen alkamiselle — v. 606 eKr.

Kun tiedämme, että Jumala antoi näille maallisille eli pakanallisille hallituksille vallan määrättyksi ajaksi, tiedämme myös samalla ei ainoastaan, että ne särkyvät ja kukistuvat ja että Kristuksen valtakunta seuraa niitä, kun niiden ajat ovat loppuun kuluneet, vaan myös ettei jumala ota valtaa heiltä antaakseen sitä Voidellullensa, ennen kuin tämä valtalupa kuluu loppuun — kunnes pakanain ajat täyttyvät. Niin muodoin asetetaan meidät juuri tässä varuillemme sitä väärää luuloa vastaan, johon paavikunta on johtanut maailman — että Jumalan valtakunta *perustettiin* helluntaina, ja täydennettiin kun, niin kuin väitetään, Rooman valtakunta käännytettiin kristinuskoon (paavilaisuuteen) ja paavikunta saavutti sekä maallisen että hengellisen herruuden maailmassa. Me näemme tästä pakanain aikoja koskevasta ennustuksesta, että Rooman kirkon tekemä väite, jota protestantit enemmän tai vähemmän kannattavat, on väärä. Me näemme, että ne kansat, joita sekä katolilaiset että protestantit nimittävät kristityiksi kansoiksi ja joiden valtaa he kutsuvat kristikunnaksi (so. Kristuksen valtakunnaksi), eivät ole sellaisia. Ne ovat tämän maailman valtakuntia, ja kunnes niiden ajat ovat täyttyneet, ei Kristuksen valtakunta voi ottaa hallitusta, vaikka se järjestäytyy ja tekee valmistuksia sitä varten niinä vuosina, jotka ovat lähinnä pakanain aikojen loppua, kun taas toiset vallat horjuvat, särkyvät ja joutuvat anarkiaan.

Evankeliumikautena on Kristuksen valtakunta ollut ainoastaan alkuasteella, alennustilassa — ilman valtaa ja oikeutta hallita — ilman kruunua, omistaen ainoastaan lupauksen valtikan. Sitä ei maailma ole tunnustanut ja se on ollut niiden esivaltojen alaisena, jotka ovat — nim. pakanallisten valtakuntien. Ja niin täytyy taivaan valtakunnan perillisten jatkaa määrättyyn aikaan asti, jolloin heidän on Kristuksen kanssa yhdessä hallittava. Sen hädän aikana, joka päättää tämän aikakauden, heidät korotetaan valtaan, mutta heidän vanhurskas hallituksensa ei voi aikaa ennen vuoden 1914 päättymistä — kun pakanain ajat ovat kuluneet loppuun. Siksi on seurakunnan velvollisuus kärsivällisesti odottaa sen voitonriemulle ja ihanalle hallitukselle määrättyä aikaa; pitäen itsensä erillään tämän maailman valtakunnista, vieraina, toivioiretkeläisinä ja muukalaisina, ja tulevan valtakunnan perillisinä heidän tulee pitää sitä toiveidensa ja toiveidensa keskipisteenä. Kristittyjen on oltava selvillä näiden valtakuntien todellisesta luonteesta, ja heidän tulee, samalla kuin pysyttelevät niistä erillään, osoittaa niille tarpeellista kunnioitusta ja tottelevaisuutta, koska Jumala on sallinut niiden hallita. Niin kuin Paavali opettaa, ”Jokainen olkoon alamainen sille esivallalle, jonka vallan alla hän on. Sillä ei ole esivaltaa muutoin kuin Jumalalta; ne, jotka ovat, ovat Jumalan asettamat.” — Room. 13:1

Myöskään lihallinen Israel ei voi tulla omistamaan sille kauan luvattua perintöään ennen tätä aikaa, vaikka valmistavia toimenpiteitä tuleekin sitä ennen tehtäväksi; sillä Jumala ei pystytä ei maallista eikä hengellistä puolta valtakunnastaan, ennen kuin tämä valtalupa pakanoille on kulunut loppuun.

Kruunu (herraus) otettiin pois Jumalan kansalta (niin hengelliseltä kuin lihalliselta siemeneltä) kunnes pakanain ajat päättyvät — Messiaan ihanassa läsnäolossa, Messiaan, joka on ei ainoastaan ”Juutalaisten Kuningas”, vaan myös koko maailman Kuningas sinä päivänä. Toiset saattavat kenties ajatella, että kruunun poisottaminen Israelilta oli seuraavan lupauksen rikkominen: ”Ei siirry valtikka poistu Juudalta eikä hallitsijansauva hänen polviensa välistä, kunnes tulee hän, jonka se on ja jota kansat tottelevat.” (1 Moos. 49:10) Huomaa kuitenkin, että on ero *kruunun ja valtikan* välillä; sillä vaikka kruunu hävisi Sidkian päivinä, ei valtikka, niin kuin tulemme näkemään, poistunut ennen kuin 639 vuotta sen jälkeen — kun Herramme Jeesus Juudaan suvusta ja Daavidin lihallisesta siemenestä tuli Jumalan hyväksymänä kauan luvattun maan valtikan oikeaksi ja ainoaksi perilliseksi.

Jumalan Aabrahamille antama ja Iisakille ja Jaakobille uudistama lupaus oli, että heidän jälkeläisistään tulisi se suuri Vapauttaja, joka ei ainoastaan siunaisi ja korottaisi heidän sukunsa maailmassa, vaan siunaisi *kaikki* sukukunnat maan päällä. Yhteen aikaan näytti siltä kuin Mooses, suuri lainantaja ja vapauttaja, olisi ollut tuo luvattu; mutta hän selitti profeetallisesti kansalle, ”Profeetan, *minun kaltaiseni*, Herra Jumala on teille herättävä veljienne joukosta”, täten viitaten siihen, että hän oli ainoastaan esikuva siitä, jonka piti tulla; ja Mooses kuoli. Sen jälkeen lupaus, ettei valtikka poistu Juudaalta, rajoitti toivomukset tähän heimoon. Ja kaikki muut heimot liittyivät jossain suhteessa Juudaan heimoon, aina sen mukaan kuinka he uskoivat Jumalan lupauksiin, joiden mukaan siunausta voitiin odottaa Juudaan yhteydessä, kun aika tulisi.

Kun kuningas Daavid nousi lupauksessa nimitetystä heimosta, hänen voittonsa johtivat suuriin odotuksiin valtakunnan laajenemiseen nähden, jonka vaikutus leviäisi ja käsittäisi maailman sekä alistaisi kaikki kansat lain alle. Ja kun Salomonin maailmankuulu viisaus ja suuruus olivat korkeimmillaan, näytti todella siltä, että *maailmanvallan* kruunu oli jo melkein heidän käsissään. Herran lupaus Daavidille herättää *hänen kupeensa hedelmästä* erään, joka ainaisesti istuisi hänen valtaistuimellaan, oli rajoittanut lupauksen Juudaan heimon *yhteen sukuun* ja sellaiseen sukuun, joka jo istui Israelin valtaistuimella. Ja kun Salomonin suuri temppeli oli rakennettu ja sen sadat laulajat ja papit tarjosivat valtavan näyn, kun Salomonin viisaus ja rikkaus olivat saavuttaneet maailmanmaineen, kun kuninkaat lähettivät hänelle lahjoja ja halusivat hänen suosiotaan, ja kun rikkaan Arabian kuningatar tuli lahjoineen nähdäkseen kuuluisinta ja merkillisintä kuningasta, jonka maailma oli tuntenut, oli helposti ymmärrettävissä, että juutalaisten povi paisui toivosta ja ylpeydestä, kun kauan odotettu hetki Aabrahamin siemenen korottamiseksi ja kaikkien kansojen siunaamiseksi heidän kauttaan näytti olevan aivan käsillä.

Katkerana oli heidän pettymyksensä kun Salomonin kuoleman jälkeen valtakunta jakaantui ja lopulta kokonaan kukistui, ja kansa, joka oli odottanut hallitsevansa ja siunaavansa kaikkia kansakuntia Jumalan pyhänä kansana, vietiin vankina Baabeliin.

”Baabelin virtain vierillä — siellä me istuimme ja itkimme, kun Siionia muistelimme.” — Ps. 137

Mutta vaikka kruunu otettiin pois, so. valta hallita itseäänkään, otettiin heiltä, niin ei *oikeutta* hallitsemaan (valtikkaa), joka oli Jumalan lupauksen alkuperäinen sisältö, otettu pois. Vaikka maailmanvalta annettiin Nebukadnessarille ja hänen seuraajilleen, niin kuin esitettiin suuressa kuvapatsaassa ja neljän suuren petoeläimen kautta, se tulisi kuitenkin jatkumaan ainoastaan rajoitetun ajan. Alkuperäinen lupaus Israelille oli täytettävä — kruunu otettiin pois mutta valtikka jäi, kunnes tuli se jolle se kuului. Tämä osoitettiin myös Sidkian tuomiossa: ”Ota pois käärelakki, nosta pois kruunu. Raunioiksi, raunioiksi minä panen tämän; eikä tästä ole jäävä mitään, kunnes tulee hän, jolla on oikeus, ja minä annan sen hänelle.”

Samalla kuin Aabrahamin kanssa tehty liitto lupasi maailman hallitsemisen ja siunaamisen tapahtuvaksi hänen siemenensä kautta, rajoitti ja supisti Israelin, Aabrahamin lasten, kanssa tehty lakiliitto tämän aabrahamilaisen liiton niin, että ainoastaan ne, jotka kokonaan ja täydellisesti tottelivat lakia, voivat vaatia tai niillä oli jonkinlainen oikeus toivoa osallisuutta Aabrahamin liitossa luvattuun hallitsemiseen ja siunaamiseen. Tämän asiantilan käsittäminen johti farisealaisten lahkoon perustamiseen. Nämä vaativat lain jokaisen yksityiskohdan virheetöntä täyttämistä, ”luottivat itseensä, luullen olevansa vanhurskaita, ja ylenkatsoivat muita”, kutsuen toisia publikaaneiksi ja syntisiksi ja itseään Aabrahamin lapsiksi, sen luvattun vallan perillisiksi, joka tulisi siunaamaan maailman. — Luuk. 18:9

Herramme selvä, voimakas opetus oli osittain suunnattu farisealaiseen erehdykseen. He luulivat, että lain ulkonaisten muotojen tarkka vaarinottaminen oli lain kirjaimen ja hengen täydellistä täyttämistä. Herramme opetti, minkä kaikki kristityt nyt tietävät, että laki on kokonaisuudessaan katsottuna niin majesteettillisen täydellinen ja ihminen niin langennut ja epätäydellinen sekä siinä määrin ulkoapäin tulevien kiusauksien, niin hyvin kuin sisällisten heikkoustenkin ahdistama, että oli aivan mahdotonta kenellekään heistä täydellisesti pitää tätä lakia, tai vaatia aabrahamilaista siunausta. Herramme moitetta farisealaisuutta vastaan ei kuitenkaan tule ymmärtää siten, että hän olisi jollakin tavalla moittinut heitä sen tähden, että koettivat nuhteettomasti pitää lain; eikä hän nuhdellut heitä siitä, etteivät he voineet täydellisesti pitää sitä lakia, jota ei yksikään epätäydellinen ihminen voi pitää. Mutta hän nuhteli heitä ulkokultaisuudesta, kun he pettivät itseään ja muita täydellisyyden ja pyhyiden vaatimuksella, vaikka he, yhtä hyvin kuin muutkin, näkivät sen olevan pääasiallisesti ulkopuolista puhdistamista, sydänten yhä ollessa saastaisia ja vihkiytymättömiä. Hän moitti heitä siitä, että heillä oli ainoastaan jumalisuuden muoto ja että palvelivat huulillaan, heidän sydämiensä ollessa kaukana Jumalasta. Oli siis niin, kuten Herramme ja Paavali selittivät, ettei kukaan heistä todella pitänyt, tai todellisesti voinut pitää lakia täydellisesti (Joh. 7:19; Room. 3:20), vaikka he tosin olisivat voineet päästä paljon lähemmäksi sen vaatimuksien täydellistä täyttämistä, kuin mihin tulivat.

Herramme ei ainoastaan sanoilla selittänyt lain täydellisen sisällön olevan, ”Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta voimastasi

ja kaikesta mielestäsi, ja lähimmäistäsi niinkuin itseäsi”, vaan hän osoitti sen elämällään antautumalla täysin Jumalan tahdon ja suunnitelmien alaiseksi ja karttaen kaikkia omia suunnitelmia, tarkoitusperiä tai omansa etsimistä — sydämensä syvimmästä halusta tehden Jumalan tahdon *koko* sydämellään, sielultaan ja voimallaan ja rakastaen lähimmäistään niin kuin itseään tehden tämän kaiken *kuolemaan* asti.

Näin täyttämällä lain ehdot — lain täydellisen tottelemisen kautta, jota *ei kukaan* epätäydellisestä ihmissuvusta *voinut tehdä* — tuli Herramme Jeesus kaikkien niiden siunauksien perilliseksi, jotka oli luvattu Israelin kanssa tehdyssä lakiliitossa Siinain vuorella; ja samalla hän osoitti olevansa AABRAHAMIN SIEMEN, jolle *abrahamilainen lupaus kokonaisuudessaan nyt kuului*. Herramme voitti siten itselleen valtikan (luvatun oikeuden maailman hallitsemiseen), jota oli vuosisatoja luvattu, että sen oli voitettava joku Juudaan sukukunnasta ja Daavidin suvusta, ja että se oli hänelle annettava. Sen suuren palkinnon, joka läpi vuosisatojen oli ollut Israelin toivon, pyrkimyksien ja ikävöimisen esineenä, voitti lopulta jalopeura [väkevä] Juudaan sukukunnasta. Shiloh, suuri Rauhanrakentaja, oli tullut: hän, joka ei ainoastaan rakentanut rauhaa Jumalan ja ihmisten välillä verensä kautta, kun hän ristillä lunasti langenneen ihmissuvun siitä kuolemantuomiosta, joka oikeudenmukaisesti lepäsi kaikkien yli, vaan myös joka, kun hän ottaa suuren valtansa ja hallitsee kaikkien kuninkaiden Kuninkaana ja herrojen Herrana, poistaa kaiken vääryyden, pahuuden ja synnin, ja rakentaa rauhan pyhyiden vahvalle perustukselle. Hän on Rauhanruhtinas.

Kun valtikka [oikeus] liiton mukaisesti siirtyi Herrallemme Jeesukselle, lakiliitto *lakkasi*; sillä kuinka Jumala enää millään ehdoilla olisi voinut tarjota toisille sitä palkintoa, jonka Shiloh jo oli voittanut? Niin teki, niin kuin apostoli selittää, Kristus lopun laista (lakiliitosta) naulaten sen ristille. — Kol. 2:14

Näin voitti Rauhanruhtinas alamaisilleen sekä syntien anteeksi antamisen että ennalleenasettamisen, ja rakensi iankaikkisen valtakunnan sellaisen oikeuden perustukselle, jota ei millään muulla tavalla voitu saavuttaa. Näin täyttyi ennustus, ”Ei siirry valtikka poistu Juudalta eikä hallitsijansauva hänen polviensa välistä, kunnes tulee hän, jonka se on ja jota kansat tottelevat.” Se poistui Juudalta silloin, kun se annettiin väkevälle jalopeuralle Juudan sukukunnasta, korkealle korotetulle henkiolennolle, joka nyt omistaa tämän valtikan (eli omistusoikeuden valtaan) kuninkaiden Kuninkaana ja herrojen Herrana.

Seitsenkymmenvuotisen vankeudenkin jälkeen, kun muutamat palasivat ja rakensivat jälleen temppelin ja kaupungin muurit, oli sellaisia, jotka pitivät Jumalan lupauksia kunniassa ja jotka odottivat Israelin lohdutusta. Nämä keräytyivät Juudaan sukukunnan ympärille muistaen Jumalan lupausta, että Lain antaja, Lunastaja, suuri Shiloh eli Rauhanrakentaja, tulisi tästä suvusta. Mutta oi! Kun tuli tuo rauhaisa, joka verensä kautta ristillä rakensi rauhaa ja sovintoa syntein tähden, he ylenkatsoivat ja hylkäsivät, sillä he eivät odottaneet suurta ylimmäistä pappia, vaan suurta sotapäällikköä.

Shiloh, joka on saanut valtikan ja kaiki vallon ylösnousemuksessaan kuuliaisuutensa tähden kuolemaan asti — siunaa Israelin ensin — mutta ei lihallista Israelia, sillä eivät kaikki ole oikeita israelilaisia, joita lihan jälkeen niin kutsutaan. (Room. 9:6) Shiloh, *perillinen*, etsii ja löytää sellaiset, jotka ovat Aabrahamin lapsia hengen mukaan —

sellaiset, jotka ovat Aabrahamin kaltaisia uskossa ja kuuliaisuudessa – tullakseen hänen nimellään kutsutuksi kansaksi. (Apt. 15:14) Ja sen *jälkeen* [kun hänen valitun seurakuntansa kokoaminen on täyttynyt elonkorjuussa eli evankeliumiajan lopussa, pakanain aikojen päätyttyä] hän palauttaa suosionsa ja rakentaa jälleen Israelin ja lopulta kaikkien maan kansojen rauniot paremmalle perustukselle kuin mitä koskaan ihmissydän on voinut aavistaa. Hän, joka nyt omistaa valtikan – jonka oikeus on hallita – on pakana-aikojen päättyessä saava kruununkin; ja hänelle kansat ovat alamaiset. Valtikka eli kaiken vallan omistusoikeus ”taivaassa ja maan päällä” annettiin hänelle hänen ylösnousemuksessaan, mutta hän odottaa Isän määrättyä aikaa, pakana-aikojen päättymistä, ennen kuin hän ottaa suuren valtansa ja alkaa ihanan hallituksensa. Katso Ilm. 11:17,18

Nyt on pidettävä muistissa tuo aikaisemmin löydetty pakana-aikojen alkamisen vuosiluku – v. 606 eKr. – ryhtyessämme tutkimaan sitä todistusta, joka osoittaa niiden pituudeksi 2520 vuotta päättyen vuonna 1914.

Emme voi odottaa tämän olevan sanottu kovin selvästi. Jos niin oli ollut, se olisi tunnettu myös ennen määrättyä aikaa. Se on annettu sellaisella tavalla, että se on ollut kätkeytyneenä lopun aikaan asti. – Dan. 12:4,10

Herramme sanat, ”Jerusalem on oleva pakanain tallattavana, kunnes pakanain ajat täyttyvät”, eivät ainoastaan osoittaneet rajoitettua ja määrättyä ajanjaksoa pakanain vallalle, vaan ne antavat aiheita ajatukseen, että joskin hengellinen Israel kuten lihallinenkin, ovat olleet näiden pakanallisten valtojen alaisena, nämä ajat ovat kuitenkin jollakin tavalla maallisen Jerusalemin yhteydessä ja tämä aika sovelletaan niin tähän kaupunkiin kuin lihalliseen Israeliinkin. Niinpä herää ajatus: Onko ehkä mahdollista, että Jumala edeltä käsin julisti jotakin Israelin historiaa koskevaa, joka antaa meille tarkan mitan näistä ajoista, joita Herramme tarkoittaa? Tähän vastaamme myöntävästi.

Kolmannessa Mooseksen kirjassa löydämme julistuksen maallisista sekä ajallisista siunauksista ja kirouksista. Jos Israel uskollisesti tottelisi Jumalaa, he tulisivat siunatuiksi ennen muita kansoja; mutta muussa tapauksessa heitä kohtaisi erinäiset vaikeudet. Lopuksi luumme: ”Ja minä vaellan teidän keskellänne ja olen teidän Jumalanne, ja te olette minun kansani... Mutta jos te ette kuule minua ettekä pidä kaikkia näitä käskyjä... niin minäkin teen teille samoin ja rankaisen teitä hirmuisilla onnettomuuksilla... ja minä käänän kasvoni teitä vastaan, ja teidän vihollisenne voittavat teidät; teidän vihamiehenne hallitsevat teitä... Ja jos ette sittenkään kuule minua, niin minä lyön teitä *vielä seitsenkertaisesti* teidän syntienne tähden.” – 3 Moos. 26:12,14,16,17,18,21

Tämä uhkaus seitsenkertaisesta rangaistuksesta toistetaan kolme kertaa. Ne erilaiset rangaistukset, jotka mainitaan noiden *seitsenkertaisten* rangaistusten edellä, tarkoittavat eri vankeuksia: assyrialaista, mooabilaista, filistealaista ym., joiden aikana Jumala yhä huolehti heistä. Hänen menettelytapansa heidän kansaan oli ”käsky käskyn päälle, läksy läksyn päälle, milloin siellä milloin täällä” (Jes. 28:10), hän ei kuitenkaan päästänyt heitä, ja kun he katuivat ja huusivat hänen puoleensa, hän kuuli heitä, vastasi heille ja pelasti heidät vihollisistaan. (Tuom. 3:9,15) Mutta kun nämä kuritusrangaistukset näyttäytyivät tehottomiksi, hän sovellutti heihin nuo uhkaamansa seitsemän aikaa: kruunu otettiin ainaseksi pois, ja Israel, samoin kuin koko maailma, alistettiin petoeläinten kaltaisten

valtojen alaiseksi *seitsemäksi ajaksi*. Sillä tavalla tapahtui heille Jumalan varoituksen mukaan: ”Jos ette sittenkään [entisistä kurituksista huolimatta] kuule minua, niin minä lyön teitä *vielä seitsenkertaisesti*.”

Se yhteys, jossa uhkaus seitsemästä ajasta esiintyy, ilmaisee, että se sisältää lopullisen rangaistuksen kerta kaikkiaan tälle kansalle, sen jälkeen kun muut erilaiset kuritukset kerta toisensa jälkeen eivät voineet pysyvästi parantaa heitä. Tuolla *seitsenkertaisella* rangaistuksella on tarkoitus nöyryyttää heidät perin pohjin Herran edessä ja siten valmistaa heitä ottamaan vastaan hänen siunauksiaan. Tämä *seitsenkertainen* tarkoittaa sen tähden sitä *aikakautta*, jolloin pakanat hallitsivat heitä. Ja Herramme uskoaksemme tarkoitti seitsemän ajan ajanjaksoa, kuin hän puhui ”pakanain ajoista”.

Se aika, jolloin pienemmät vankeudet ja rangaistukset jättivät tilaa tälle suurelle seitsemän ajan kansalliselle rangaistukselle, oli silloin, niin kuin jo olemme osoittaneet, kun heidän viimeinen kuninkaansa Sidkia kukistettiin, minkä jälkeen on ollut pitkä, keskeytymätön kurituksen aika, nuo ennustetut seitsemän aikaa eli 2520 vuotta.

Raamatussa käytetään sanaa aika merkitsemään yhtä vuotta, olkoon vuosi sitten kirjaimellinen tai vertauskuvallinen; mutta sinä aikana, jolloin ennustus lausuttiin, oli mahdotonta tietää oliko se aika, jota tarkoitettiin, kirjaimellinen tai vertauskuvallinen. Profeetat koettivat kyllä ututterasti, vaikkakin turhaan, ottaa selvää mitä tai *minkälaista aikaa* [kirjaimellista tai vertauskuvallista] henki osoitti. (1 Piet. 1:1) *Vertauskuvallinen vuosi* lasketaan Raamatussa kuuvuoden mukaan — kaksitoista kuukautta, kussakin 30 päivää eli kaikkiaan 360 päivää — kunkin päivän merkitessä yhtä vuotta. Siten merkitsee yksi aika eli yksi vuosi, jos se on vertauskuvallinen, 360 vertauskuvallista päivää; ja seitsemän aikaa tekee niin muodoin 2520 ($360 \times 7 = 2520$) vertauskuvallista päivää, eli 2520 kirjaimellista vuotta.

Kysymys, joka nyt esiintyy, on: Olivatko nämä seitsemän aikaa kirjaimellisia vai vertauskuvallisia? Tarkoitettiinko niillä seitsemää vuotta vai 2520 vuotta? Me vastaamme, että ne olivat vertauskuvallisia aikoja, 2520 vuotta. Niitä ei voida käsittää seitsemänä kirjaimellisena vuotena, sillä Israelilla oli monta pitempiaikaista vankeutta — niin he palvelivat esim. Mesopotamian kuningasta 8 vuotta (Tuom. 3:8); moobilaisten kuningasta 18 vuotta (Tuom. 3:14); kuningas Jabinia 20 vuotta (Tuom. 4:2,3), filistealaiset 40 vuotta ja toisen kerran 18 vuotta (Tuom. 13:1; 10:7,8), ja lisäksi heidän 70 vuottaan Baabelissa. Kaikki nämä jaksot olivat paljon pitemmät kuin ”seitsemän aikaa” eli kirjaimellista vuotta, mutta kun ”seitsemän ajan” jakso kuitenkin mainitaan viimeisenä, suurimpana ja lopullisena rangaistuksena, se todistaa, että tarkoitetaan vertauskuvallista eikä kirjaimellista aikaa, vaikka se hebrealainen sana, joka on käännetty *seitsenkertaiseksi* suomalaisessa ja seitsemäksi ajaksi englantilaisessa Raamatussa 3. Mooseksen kirjassa (26:18,21,24,28) on sama sana, joka on Danielin 4:13,20,22,29:ssä käännetty sekä suomalaisessa että englantilaisessa seitsemäksi ajaksi. Nebukadnessariin nähden ne olivat kirjaimellisia vuosia, mutta kuten tulemme näkemään, sekä Nebukadnessar että hänen seitsemän aikaansa olivat vertauskuvallisia.

Nebukadnessarin alennuksen ”seitsemän aikaa” (Dan. 4:13,20-23) osoittautuivat seitsemäksi kirjaimelliseksi vuodeksi, koska ne todellisuudessa menivät sinä aikana

täytäntöön; ja samalla tavalla on Israelin ja koko maailman nöyryyttäminen niiden valtojen alle, jotka ovat, osoittautunut olevan seitsemän vertauskuvallista aikaa — 2520 kirjaimellista vuotta. Tämä jakso täyttymisestä puuttuu nyt 26 vuotta (tämä kirjoitettiin v. 1888), ja joka puolella on liikkeellä voimia, jotka viittaavat siihen, että pakanain hallitus päättyy ja iankaikkinen vanhurskaus tuodaan ja kaikki uuden liiton siunaukset alkavat tulla Israelin ja koko huokaavan luomakunnan osaksi.

Israelin seitsemän ajan päättyminen

Tämän Israelin rangaistuksen pitkä jakso (seitsemän aikaa eli 2520 vuotta), on pakanain hallituksen, ”pakanain aikojen” jakso. Siten, niin kuin olemme osoittaneet, pakanain ajat alkoivat 606 eKr. ja jatkuvat 2520 vuotta, päättyen vuonna 1914 (2526 – 606 = 1914). Sen jälkeen täytyvät ne siunaukset, jotka on merkitty saman luvun jälkimmäisessä osassa. (3 Moos. 26:44,45) Jumala on muistava ja täyttävä Israelille sen liiton, joka tehtiin heidän isiensä kanssa. — Room. 11:25-27

Tämän voimme esittää muutamille selvemmin seuraavalla tavalla:

Israelin kurituksen seitsemän aikaa =	2520 vuotta
Ne alkoivat, kun hallitus annettiin pakanoille, joka, niin kuin olemme osoittaneet, oli 606 eKr.	
Niin muodoin oli vuonna 1 eKr.	606 vuotta
heidän ajastaan kulunut, ja jäännös osoittaa	_____
päätymisvuoden kristillisen ajanlaskun mukaan, nim.	v. 1914

Todistukseksi siitä, että yhtä päivää yhden vuoden sijasta käytetään Raamatussa vertauskuvallisessa ennustuksessa, esitämme seuraavat tapaukset, jotka ovat sillä tavoin täytyneet: (a) Vakoojat saivat harhailla 40 päivää etsiessään Kanaania, joka oli esikuva Israelin 40-vuotisesta vaelluksesta korvessa. (4 Moos. 14:33,34) (b) Kun Jumala tahtoi ilmoittaa Israelille Hesekielin kautta vaikeaa vastusten aikaa, hän antoi profeetan tehdä sen vertauskuvalliseksi, julistaen: ”Päivän kutakin vuotta kohti minä olen sinulle pannut.” (Hes. 4:1-8) (c) Siinä ihmeellisessä ja täytyneessä ennustuksessa, jota tutkimme edellisessä luvussa (Dan. 9:24-27), jossa osoitetaan Herramme voitelemisen aika, samoin myös sitä seuraavat seitsemän suosion vuotta Israelille, joiden keskellä Herramme tapettiin, on käytetty vertauskuvallista aikaa: jokainen päivä vertauskuvallisessa 70 viikossa merkitsi yhtä vuotta, ja täyttyi siten. (d) Edelleen Daniel (7:25 ja 12:7) ilmoittaa paavikunnan voiton ajanjakso kolmeksi ja puoleksi ajaksi, ja tämän tiedämme täytyneen (ja tulemme tässä osassa todistamaan) 1260 vuodessa ($360 \times 3\frac{1}{2} = 1260$). Sama jakso mainitaan Ilmestyskirjassa: luvussa 12:14 sitä nimitetään termillä ”aika ja kaksi aikaa ja puoli aikaa” ($360 \times 3\frac{1}{2} = 1260$); ja luvussa 13:5 sitä kutsutaan 42 kuukaudeksi ($30 \times 42 = 1260$); luvussa 12:6 sitä kutsutaan 1260 päiväksi. Näiden ennustuksien täytyminen tulee tarkemmin tutkittavaksi tuonnempana. Nyt lienee kylliksi pitää mielessä, että hengen käyttämä sana ”aika” toisissa paikoissa on yhdenmukainen sanan nykyisen käytön kanssa; että vertauskuvallisessa ennustuksessa yksi aika on vertauskuvallinen vuosi, jossa on 360 vuotta; ja se tosiseikka, että nuo kolme ja puoli aikaa, joita on käytetty määräämään luopuneen kirkon voittoaikaa, on täytynyt 1260 vuodessa, vahvistaa oikeaksi sen säännön, jonka mukaan

nuo pakanallisen hallituksen ”seitsemän aikaa” on laskettu ($360 \times 7 = 2520$), ja todistaa niiden päättyvän v. 1914; sillä jos kolme ja puoli aikaa on 1260 päivää (vuotta), täytyy seitsemän aikaa olla tarkalleen kaksi kertaa niin paljon, nim. 2520 vuotta.

Jos Israelin ”seitsemän aikaa” olisivat tulleet täytetyiksi kirjaimellisessa ajassa (seitsemässä vuodessa), olisivat ne siunaukset, joita Jumala on taannut ehdottomassa liitossaan heidän isäinsä kanssa, myös täyttyneet. (Katso 3 Moos. 26:45 ja Room. 11:28) Mutta niin ei käynyt. He eivät vielä ole saaneet nauttia näistä siunauksista; ja Paavali sanoo (Room. 11:25,26), ettei tämä liitto täyty, ennen kuin valittu evankeliumiajan seurakunta, Kristuksen ruumis, heidän lunastajanaan on tullut täydelliseksi, jonka kautta liitto pannaan täytäntöön. ”Tämä on se liitto, jonka minä teen Israelin heimon kanssa niiden päivien tultua, sanoo Herra: minä panen lakini heidän sisimpäänsä ja kirjoitan sen heidän sydämiinsä; ja niin minä olen heidän Jumalansa ja he ovat minun kansani. Silloin ei enää toinen opeta toistansa eikä veli veljeänsä sanoen: ’tuntekaa Herra’. Sillä he kaikki tuntevat minut, pienimmästä suurimpaan asti, sanoo Herra; sillä minä annan anteeksi heidän rikoksensa enkä enää muista heidän syntejensä.” (Jer. 31:33,34; Hebr. 10:16,17) ”Niinä päivinä ei enää sanota: ’Isät söivät raakoja rypäleitä ja lasten hampaat heltyivät’; vaan jokaisen [joka kuolee] on kuoltava oman syntivelkansa tähden, ja jokaiselta ihmiseltä, joka syö raakoja rypäleitä, heltyvät hänen omat hampaansa.” — Jer. 31:29;30

Ennalleenasettaminen, noiden 70 vuoden päätyttyä Baabelissa, ei merkinnyt vapautumista pakanahallituksesta; sillä siitä asti he olivat veroa maksava kansa. Tämä ennalleenasettaminen tarkoitti pikemmin tämän kansan koossa pitämistä, koska Messias oli sille tarjottava. Israelin ollessa pakanahallituksen alaisena ja sitä silmällä pitäen Herramme selitti, että he tulisivat yhä olemaan tallattavina, kunnes pakanain ajat päättyisivät. Maailma on sen tosiasian todistajana, että Israelin rangaistus pakanain hallitessa on keskeytymättä jatkunut vuodesta 606 eKr., ja että se yhä jatkuu, eikä ole syytä odottaa heidän uudelleenjärjestymistään kansaksi ennen v. 1914, noiden ”seitsemän ajan” — 2520 vuoden — päättymistä. Mutta kun tämä heidän kansallisen rangaistuksensa pitkä aika nyt lähenee loppuaan, voimme huomata selviä merkkejä siitä, että alaston viikunapuu alkaa kukoistaa, joka taas merkitsee pahuuden talvikauden olevan päättymäisillään ja tuhatvuotisen kesän, sen kesän lähestymistä, joka on täydelleen asettava heidät ennalleen luvattuun perintöönsä ja kansalliseen riippumattomuuteensa. Se seikka, että suuria valmistuksia on nyt tekeillä ja suuria toiveita vallitsee Israelin kansan palaamisesta omaan maahansa, on jo itsessään voimakas todistus siitä mitä Raamattu sanoo tästä asiasta. Tämän tapahtuman merkityksen suhteen katso 1 osa, 14 luku.

Vielä toisenlainenkin todistus

Toinen näkökanta ”pakanain ajoista” esitetään meille Danielin 4. luvussa. Ihmisen alkuperäinen hallitus koko maan yli, sen hallituksen poisottaminen ja varmuus sen ennalleenasettamisesta, joka on alkava pakana-aikojen loppuessa, valaistaan tässä selvällä tavalla Nebukadnessarin unessa, Danielin selityksessä ja sen täyttymisessä Nebukadnessariin nähden.

Unessaan Nebukadnessar näki puun ”keskellä maata, ja sen korkeus oli suuri. Puu kasvoi jo vahvistui, niin että sen latva ulottui taivaaseen ja se näkyi kaiken maan ääriin. Sen lehvät olivat kauniit ja sen hedelmät suuret, ja siinä oli ravintoa kaikille. Sen alla etsivät varjoa kedon eläimet ja sen oksilla asuivat taivaan linnut, ja kaikki liha sai siitä ravintonsa... Katso, pyhä enkeli astui alas taivaasta. Hän huusi voimallisesti ja sanoi näin: ‘hakatkaa puu poikki ja karsikaa sen oksat ja riipikää sen lehvät ja hajottakaa sen hedelmät. Paetkoon eläimet sen alta ja linnut sen oksilta. Mutta sen kanto juurineen jättäkää maahan, rauta- ja vaskikahleissa kedon ruohikkoon. Taivaan kasteessa hän kastukoon, ja niinkuin eläinten olkoon hänen osansa maan ruoho. Hänen sydämensä muutetaan, niin ettei se ole ihmisen sydän ja hänelle annetaan eläimen sydän. Ja niin kulukoon häneltä seitsemän aikaa. Tämä on säädetty enkelien päätöksellä, ja niin ovat tästä asiasta pyhät sanoneet, että elävät tietäisivät Korkeimman hallitsevan ihmisten valtakuntaa ja antavan sen, kenelle hän tahtoo, ja asettavan sen päämieheksi ihmisistä halvimmän.”

Tämä ihmeellinen puu kuvasi ihanuudessaan ja kauneudessaan ensimmäistä hallitusta maailmassa, joka annettiin ihmissuvulle, sen edustajalle ja päälle Aadamille, jolle Jumala sanoi: ”olkaa hedelmälliset ja lisääntykää ja täyttäkää maa ja tehkää se itsellenne alamaiseksi, ja vallitkaa meren kalat ja taivaan linnut ja kaikki maan päällä liikkuvat eläimet.” (1 Moos. 1:28) Ihmisen alkuperäinen ihanuus ja se valta, joka hänen käsiinsä oli pantu, oli todellakin ylevä. Se käsitti koko maan tarkoituksessa siunata, elättää, suojella ja turvata kaikkia eläviä olentoja. Mutta kun synti tuli maailmaan, tuli käsky hakata puu poikki, ja ihmissuvun ihanuus, kauneus ja valta otettiin pois; ja alempi luomakunta ei enää saanut turvaa, suojelusta ja siunausta sen vaikutuksesta. Kuolema hakkasi poikki suuren puun ja hajotti sen hedelmät ja lehdet, ja jätti alemman luomakunnan ilman herraansa ja hyvän tekijäänsä.

Mitä ihmiseen tuli, oli kaikki mahdollisuus kadonneen hallituksen voittamiseksi takaisin toivottomasti kadonnut. Mutta niin ei ollut Jumalan näkökannalta. Hallitus johtui alkuperäisesti hänen suunnitelmastaan ja oli hänen suosiollinen lahjansa, ja vaikkakin hän oli antanut käskyn puun kaatamisesta, jäi kuitenkin juuri Jumalan aikomus ja suunnitelma ennalleenasettamisesta jäljelle, vaikkakin sidottuna vahvoilla kahleilla, ettei se alkaisi kasvaa, ennen kuin Jumalan määräämä aika oli tullut.

Samoin kuin unessa kuva vaihtui puun kannosta mieheksi, joka on alennettu eläinten seuraan ja heidän kaltaiseksensa, menettäen järkensä ja kaiken ihanuutensa, samoin näemme ihmisen, maan langenneen ja alennetun herran: hänen ihanuutensa ja valtansa ovat poissa. Aina siitä asti kun tuomio julistettiin, on sukukunnalla ollut osansa eläinten kanssa, ja ihmissydän on tullut eläimelliseksi ja alennetuksi. Miten todenmukainen kuvaus onkaan, kun tarkastamme sitä puolisivistynyttä, villiä tilaa, missä ihmiskunnan suuri joukko menneinä aikoina ja vielä nykyhetkellä on, ja ajatteleme miten se pieni vähemmistökin, joka ahkeroitsee, voittaa alaspäin vievää suuntaa, onnistuu siinä ainoastaan rajoitetussa määrin, ja silloinkin suurilla taisteluilla ja lakkaamattomilla ponnistuksilla. Suvun täytyy pysyä alennuksessaan, pahan hallituksen alla, kunnes se opetus on saavutettu, että Korkein hallitsee ihmisten valtakuntaa ja antaa sen, kelle hän tahtoo. Ja niin kauan kuin ihmiset ovat tässä alennetussa tilassa, Jumala sallii jonkun

heidän alhaisimmista luonteistaan hallita heitä, jotta heidän katkera kokemuksensa tulisi heille pysyväksi hyödyksi tulevaisuudessa.

Danielin ennustus toteutumisesta me luumme, että ”tämä kaikki kohtasi kuningas Nebukadnessaria”, ja että hän tässä mielettömässä alennetussa, eläimellisessä tilassa harhaili eläinten joukossa, kunnes *seitsemän* aikaa [seitsemän kirjaimellista vuotta tässä tapauksessa] oli kulunut umpeen. Danielin selitys unesta koskee sen täyttymistä ainoastaan Nebukadnessariin nähden; mutta se seikka, että unta, sen selitystä ja täyttymistä selitetään niin tarkasti, todistaa siinä olevan tarkoituksen miksi siitä kerrotaan. Ja sen silmäänpistävä sopivuus jumalallisen päätöksen kanssa, jonka mukaan koko suku asetetaan pahan vallan alle rangaistukseksi ja ojennukseksi, jotta Jumala aikanaan asettaisi sen ennalleen ja korottaisi sen vanhurskauteen ja iankaikkiseen elämään, oikeuttaa meitä hyväksymään sen tarkoituksellisena esikuvana.

Uni ja sen täytyminen Nebukadnessariin nähden on erityisesti huomiota ansaitseva, kun muistamme, että hänet tehtiin ihmisvaltaa edustavaksi, johtavaksi pääksi (Dan. 2:37) ja profeetta puhutteli häntä maan herrana melkein samanlaisilla sanoilla, kuin Jumala alussa Adamia – ”Sinä, kuningas, olet kuningasten kuningas, jolle taivaan Jumala on antanut vallan, voiman, väkevyyden ja kunnian, ja jonka käteen hän on antanut ihmiset, missä ikinä heitä asuu, ja kedon eläimet ja taivaan linnut, asettaen sinut kaikkien niiden valtiaaksi.” (Dan. 2:37,38, Vertaa 1 Moos. 1:28) Sittenmin sai Nebukadnessar synnin tähden kärsiä nuo rangaistuksen ”seitsemän aikaa”, jonka jälkeen hänen järkensä alkoi palata, ja hänen ennalleenasettamisensa valtaan tapahtui. Hänet asetettiin jälleen valtakuntaansa, ja vielä suurempi ihanuus annettiin hänelle, kun hän oli oppinut sen tarpeellisen opetuksen, johon hän viittaa seuraavilla sanoilla:

”Mutta sen ajan kuluttua minä, Nebukadnessar, nostin silmäni taivasta kohti, ja minun järkeni palasi. Ja minä kiitin Korkeinta, minä ylistin ja kunnioitin häntä, joka elää iankaikkisesti, jonka hallitus on iankaikkinen hallitus, ja jonka valtakunta pysyy suvusta sukuun. Kaikki maan asukkaat ovat tyhjänveroiset; ja hän tekee niinkuin tahtoo, taivaan joukoille ja maan asukkaille, eikä ole sitä, joka pidättää hänen kätensä ja sanoo hänelle: ‘mitäs teet?’ Siihen aikaan palasi minun järkeni, ja palasi minun valtasuuruuteni ja loistoni minun valtakuntani kunniaksi... ja minut pantiin jälleen hallitsemaan valtakuntaani, ja minun valtani lisääntyi ylenpalttisesti. Nyt minä, Nebukadnessar, kiitän, ylistän ja kunnioitan taivaan kuningasta, sillä kaikki hänen tiensä ovat totiset ja hänen tiensä oikeat. Ja hän voi nöyryyttää ne, jotka ylpeydessä vaeltavat.”

Nebukadnessarin alennus oli esikuva ihmiskunnan alennuksesta petomaisien hallitusten alle seitsemänä vertauskuvallisena aikana eli vuotena. Laskemalla päivän vuodeksi saamme 2520 vuotta hänen ajastaan eteenpäin. Ja on huomattava, että tämä vastaa täydellisesti niitä seitsemää aikaa, joita ennustettiin Israelille ja jotka, niin kuin olemme nähneet, päättyvät 1914. Sillä juuri tämän Nebukadnessarin aikana Israel vietiin vankeuteen Baabeliin, kun Jumalan valtakunnan kruunu otettiin heiltä pois, ja heidän seitsemän aikaansa alkoivat.

Tämän kanssa täydellisessä sopuinnussa näyttää Jumala Danielille nämä pakanalliset hallitukset, kuvaten niitä yhtä monena petona, kun sitä vastoin Jumalan valtakunta niiden päätyttyä esitetään annettavaksi *eräälle, joka on ihmisen pojan kaltainen*.

Ellei ollut tarkoitus tällä tavoin kuvata pakana-aikojen alennusta ja ajan pituutta, emme tiedä syytä, miksi tämä palanen pakanallisen kuninkaan historiasta olisi kirjoitettu muistiin. On totta, että hänen seitsenvuotinen alennuksensa sattuvasti kuvaa ihmiskunnan alennusta. On myös totta, että Jumala on luvannut hallituksen ennalleenasettamisen maan päällä. Kolmanneksi on totta, että nuo *seitsemän* esikuvallista pakana-aikaa (2520 vuotta), päättyvät täsmälleen silloin, kun ihmiskunta on oppinut tuntemaan alennuksensa ja nykyisen kykenemättömyytensä hyödyllisellä tavalla hallita maailmaa, ja on valmis Jumalan valtakunnalle ja hallitukselle. ja tuo yhdenmukaisuus kuvauksessa pakottaa siihen vakaumukseen, että Nebukadnessarin seitsemällä vuodella, samalla kun ne kirjaimellisesti täyttyivät häneen nähden persoonallisesti, kuitenkin oli suurempi ja laajempi merkitys kuvauksena niistä seitsemästä vertauskuvallisesta ajasta, jonka pakanahallitus, jota hän kuvasi, oli kestävä.

Tarkkaa vuosilukua Nebukadnessarin alennuksesta ei ole annettu, eikä se ole tarpeellistakaan, sillä hänen alennuksensa aika oli esikuva pakanahallituksesta kokonaisuudessaan, joka alkoi, kun Jumalan esikuvallisen valtakunnan kruunu otettiin pois Sidkialta. Tämä pakanahallitus on ollut petoeläimellistä alusta alkaen, sen ajat ovat olleet määrätty; sen rajat on Kaikkivaltias asettanut, eikä mitään voida siirtää.

Miten virkistytävä onkaan se tulevaisuus, joka avautuu näiden seitsemän ajan loputtua, kun petomaiset, pakanalliset vallat eivät enää tallaa, sorra ja hallitse Israelia huonosti eikä tämän kansan esittämää ihmismaailmaakaan. Jumalan ja hänen Kristuksensa valtakunta on silloin pystytettynä maan päällä, ja Israel ja koko maa siunataan hänen oikeudenmukaisen ja vanhurskaan valtansa alla. Silloin, tuon lupauksen ja toivon juuri, joka ensin istutettiin Eedenissä (1 Moos. 3:15) ja vietiin virran yli ja istutettiin uudelleen Israeliin, esikuvalliseen kansaan (1 Moos. 12:1-3), tulee jälleen versomaan ja kukkimaan.

Se alkoi versoa Herramme ensimmäisessä tulemisessa, mutta määrätty vuodenaika sen kukkimiseen ja siunatun hedelmänsä tuottamiseen kaiken ennalleenasettamisessa ei ollut tullut. Mutta pakana-aikojen lopulla eivät varmat kevään merkit tule puuttumaan, ja runsas tulee kesän hedelmä olemaan ja siunattu se syksyn sato, joka korjataan ja nautitaan niinä ihanina iankaikkisina aikakausina, jotka sitten seuraavat. Silloin asetetaan maan alkuperäinen herra ennalleenasetettuine järkineen uudelleen alkuperäiseen asemaansa, ja hänelle annetaan vielä suurempi ihanuus ja kauneus, kuten esikuvalle tapahtui, ja hän on kiittävä, kunnioittava ja ylistävä taivaan Kuningasta.

Huomaammekin jo, miten ihmiskunnan järki alkaa palata. Ihmiset heräävät jonkinlaiseen tuntoon alentumisestaan ja alkavat tarkastella, miten heidän on parannettava tilaansa. He ajattelevat, neuvottelevat ja tekevät suunnitelmia parantaakseen tilaansa, johon ovat tyytyneet petoeläimellisten valtain aikoina. Mutta ennen kuin he tulevat niin pitkälle, että tunnustavat Jumalan ja hänen valtansa yli kaiken, heillä tulee vielä olemaan yksi hulluuden kohtausta, taistelu, josta tulevat heräämään heikkoina, avuttomina ja

uupuneina, mutta järki siksi ennalleenasetettuna, että he tunnustavat ja taipuvat hänen valtansa alle, joka jälleen pystyttää kauan kadoksissa olleen hallituksen tuolle kokemuksen sekä hyvän ja pahan tiedon kestäväälle perustukselle.

Totisesti odottaa suuria asioita se, joka meidän laillamme väittää, että lähinnä tulevien 26 vuoden (laskettuna vuodesta 1888) perästä kaikki nykyiset hallitukset tulevat hajotettaviksi ja kukistettaviksi³; mutta me elämme erityisessä ajassa ja tavattomana aikana, Herran päivänä, jolloin asiat kulminoituvat nopeasti; ja on kirjoitettu, ”Sillä sanansa on Herra toteuttava maan päällä lopullisesti ja rutosti.” (Katso 1. osa 15. luku) Viimeisten 11 vuoden aikana on näistä asioista saarnattu ja niitä on julkaistu painosta pääasiallisesti siten kuin niitä on tässä ylempänä esitetty; ja tänä lyhyenä aikana on vaikutuksien ja järjestelyjen kehitys maan vahvimpien valtakuntien murtamiseksi ja kukistamiseksi ollut aivan ihmeellinen. Tällä ajalla on kommunismi, sosialismi ja nihilismi saavuttaneet elinvoimaisen muodon ja aiheuttavat nyt jo suurta levottomuutta maailman ylhäisten ja hallitsijain keskuudessa, joiden sydämet nääntyvät pelosta ja odotuksesta, mitä maailman yli on tuleva, sillä nykyisiä valtoja järkytetään kovasti, ja ne tulevat suurella pauhinalla häviämään.

Tämän vahvan Raamatun todistuksen perusteella pakana—aikoihin nähden pidämme vahvistettuna totuutena, että tämän maailman valtakuntien lopullinen lakkaaminen ja Jumalan valtakunnan täydellinen pystyttäminen tapahtuu todellisuudessa pian vuoden 1914 jälkeen. Silloin tulee kuulluksi rukous — ”tulkoon sinun valtakuntasi” — jota seurakunta on rukoillut siitä asti kun Herramme meni pois, ja sen viisaan ja oikeudenmukaisen hallituksen aikana täyttyy koko maa Herran kunnialla — tiedolla, vanhurskaudella ja rauhalla (Ps. 72:19; Jes. 6:3; Hab. 2:14) ja Jumalan tahto tapahtuu *maankin* päällä *niinkuin taivaassa*

Danielin tiedonanto, ettei Jumalan valtakunta tule pystytettäväksi sen jälkeen, kun tämän maailman vallat ovat hajonneet, vaan niiden aikana, kun ne ovat olemassa ja kun niillä vielä on valta, ja että juuri Jumalan valtakunta musertaa ja hävittää kaikki nämä valtakunnat (Dan. 2:44), ansaitsee erityistä huomiota. Samoin on ollut kaikkien näiden petoeläimen kaltaisten valtakuntien kanssa: ne olivat olemassa ennen kuin ne saavuttivat maailmanvallan. Babylon oli olemassa aikoja ennen kuin se valloitti Jerusalemin ja sai vallan (Dan. 2:37,38); Meedo-Persia oli olemassa ennen kuin se voitti Babylonin; ja niin on ollut kaikkien valtakuntien laita: niiden on ensin täytynyt olla olemassa ja omistaa ylivalta ennen kuin ne ovat voineet voittaa toisia. Niin myös Jumalan valtakunta on ollut olemassa alkimuodossa 18 vuosisataa; mutta se on ollut muun maailman kanssa alistettuna — niiden valtojen alle, ”jotka ovat”, ja jotka ovat ”Jumalan asettamat.” Ennen kuin nämä seitsemän aikaa päättyvät, ei Jumalan valtakunta voi saavuttaa maailmaa käsittävää valtaa. Kuitenkin täytyy sen kuten toistenkin, saavuttaa kyllin suuri valta näiden valtojen kukistamiseksi ennen kuin se tuhoaa ne.

Niin muodoin ottaa Herramme tänä ”Herran päivänä”, ”hädän päivänä” tähän asti uinuneen suuren valtansa ja hallitsee kuninkaana, ja tästä juuri aiheutuu hätä, vaikkei maailma aluksi käsittä sitä sillä tavoin. Epäilemättä tulevat pyhät olemaan osallisina tässä

³Katso tekijän esipuhe v. 1916.

työssä, nykyisten valtakuntien kukistamisessa. On kirjoitettu, että tämä kunnia on kaikilla hänen pyhillänsä, nim. että he ”panisivat kahleisiin heidän kuninkaansa ja jalkarautoihin heidän ylhäisensä.” (Ps. 149:8,9) ”Ja joka voittaa ja loppuun asti ottaa minun teoistani vaarin, sille minä annan vallan hallita pakanoita, ja hän on kaitseva heitä rautaisella valtikalla, niinkuin saviastiat heidät [valtakunnat] särjetään.” – Ilm. 2:26,27; Ps. 2:8,9

Mutta se suuri ero, jonka edellisessä olemme osoittaneet ja joka on olemassa Jumalan valtakunnan luonteen ja maailman petoeläinten kaltaisten valtakuntien luonteiden välillä, valmistaa meitä näkemään eron taistelutavoissa. Voittamisen ja kukistumisen tapa tulee suuresti eroamaan jokaisesta tavasta, jolla valtakuntia on kukistettu. Hän, joka ottaa suuren valtansa hallitakseen, esitetään vertauskuvallisesti (Ilm. 19:15) sellaisena, *jonka suusta* lähti terävä miekka, jolla hän on lyövä kansoja, ja hän on kaitseva heitä rautaisella valtikalla. Tämä miekka on *totuus* (Ef. 6:17); ja eläviä pyhiä kuin myös monia maailmasta-kin käytetään nyt Herran sotilaina eksytysten ja pahuuden kukistamisessa. Mutta älköön kukaan kiirehtikö olettamaan, että tässä tarkoitetaan maailman *käännättämistä rauhallisella tavalla*; sillä monet raamatunpaikat, niin kuin Ilm. 11:17,18; Dan. 12:1; 2 Tess. 2:8; Ps. 149 ja 47, opettavat aivan päinvastaista.

Älkää niin muodoin hämmästykö, jos seuraavassa luvussa esitämme todistuksia, että Jumalan valtakunnan perustaminen jo on alkanut, että aika sen vallan alkamiseksi on ennustuksessa osoitettu olevan v. 1878, ja että ”sota Jumalan Kaikkivaltiaan suurena päivänä” (Ilm. 16:14), joka tulee päättymään kohta vuoden 1914 jälkeen nykyisten hallitusvaltojen täydellisellä kukistumisella, on jo alkanut. Jumalan sanan kannalta katsoen on sotajoukkojen kokoaminen selvästi huomattavissa.

Jollei ennakkoluulot estä näköämme, voimme, kun olemme saaneet Jumalan sanan kaukoputken oikealla tavalla asetetuksi, selvästi nähdä useiden tapahtumien luonteesta, jotka on määrätty tapahtuviksi tänä ”Herran päivänä”, että olemme näiden tapahtumien keskellä ja että ”hänen vihansa suuri päivä on tullut.”

Totuuden miekka, joka jo on teroitettu, tulee lyömään jokaisen pahan järjestelmän, jokaisen pahan tavan — oli se sitten porvarillinen, yhteiskunnallinen tai kirkollinen. Vieläpä voimme nähdä, että lyöminen on jo alkanut: ajatusvapautta ja ihmisen kansallisia ja uskonnollisia oikeuksia, jotka kauan ovat olleet näkymättömissä kuninkaitten ja keisarien, paavien, kirkko- ja pappeinkokouksien, perimätietojen ja uskontunnustuksien alla, pidetään arvossa ja ne astuvat voimaan ennenkuulumattomalla tavalla. Sisäinen taistelu kuohuu jo; eikä tule kauaa viipymään, ennen kuin se kuluttavan tulen lailla puhkeaa esiin; ja inhimillisten järjestelmien ja eksytysten, jotka vuosisatoja ovat kahlehtineet totuutta ja sortaneet huokaavaa luomakuntaa, täytyy sulaa siinä. Niin, totuus ja laajalle levinnyt ja kasvava tieto siitä on se miekka, joka tekee rauhattomaksi ja haavoittaa monien maiden päät. (Ps. 110:6) Kuitenkin, mikä siunaus piileekään tämän hädän alla: se valmistaa ihmiskuntaa täydellisemmin käsittämään vanhurskautta ja totuutta vanhurskauden Kuninkaan hallitessa.

Kun ihmiset lopultakin huomaavat oikeuden tulleen mittanuoraksi ja vanhurskauden vaa’aksi (Jes. 28:17), he oppivat, että ainoastaan oikeuden ankarat säännöt voivat taata heille ne siunaukset, joita he kaikki halajavat; ja yllin kyliin kyllästyneinä omiin töihinsä

ja itsekkyytensä kurjiin hedelmiin he tulevat ilolla tervehtimään ja mielellään alistumaan sen vanhurskaan hallituksen alle, joka ottaa hallitusohjaket; ja siten on, niin kuin on kirjoitettu, ”kaikkien pakanain toivo tuleva” (Haggai 2:7) – Jumalan valtakunta – Herran voidellun ehdottoman ja rajattoman hallituskauden aikana.